

Imam pravo jesti (ne)zdravo

Nekako mi se čini da smo ovu temu već načinjali. U časopisu. I u životu. Pri pogledu na jelovnik, pri d(jelu) i pri raspravama o plaćanju ili neplaćanju toplog obroka. O tome se čitalo u novinama i slušalo s raznih tribina. Svi su mogli reći svoje. Što imaju (i nemaju). Ili što znaju (i ne znaju). Kompetentno i nekompetentno. Svi osim njih. Korisnika! Klinčadije naše mile! I gdje se tu, molim vas, uklapa svako zauzimanje za njihova prava? Jer...

Sjećam se Maje, ona bi škampe. Ne jede ništa što je u nižoj kategoriji. A ujutro, pri dolasku, puhne mi u facu. Namjerno, vještica! Obožava i ukiseljene kapulice. Ujutro, natašte! Vjeko nije jeo ništa. Neko vrijeme. Legalno. Dok nismo otkrili njegovu sklonost prema ilegalnim obrocima. Zbog toga smo mu, na kolicima, podmetali ilegalne ostavljene zalagajčiće. Ispočetka bilo kakve, a onda i zdrave! Imali smo razumijevanja i za druge njegove prehrambene hirove. Juhu bi smazao ako je u zdjelici bila i kost. Što veća, to bolje. I tako, malo

po malo, mališa je postao izjelica. Za primjer drugima.

Osobito dojmljiv primjer bio je moj sin. Mesojed jedan obični. Mjesto događanja – jaslje. Svoj bi mesni obrok ostavio za kasnije, a najprije bi slistio susjedov. To je bilo u redu sve dok se susjed (ili susjeda) za stolom ne pobuni. Sve dok teta nije zbrojila jedan i jedan. Onda je Matija trajno dobio mjesto uz Anđelka. Koji je također ljubitelj tkiva životinjskog porijekla. Već prvi obrok bio je neslavan test originalne odgojne metode. U pokušaju da susjedu ugrabi šniclu, gladno je dijete bilo uhvaćeno. Vlasnik je, zvjerčica jedna, posegnuo za najbližim surogatom. U obliku obraza mog sina. Sunce moje malo, situacijskim pristupom i na vlastitoj koži spoznao je osnove miroljubive koegzistencije svedene na titoističko načelo 'tuđe nećemo, svoje ne damo' i pri tome je imao izuzetnu sreću da sklonost prema čvrstom zalogaju nije pretrpjela nikakve štete. I danas je gorljivi pobornik zdrave prehrane iz špilje (rebarca na žaru, garnirana s domaćim mladim sirom i lukom, isto mladim).

Jablan, samozatajni dječacić, puno niži nego što bi se zbog imena moglo naslutiti, naučio me ponešto o tome kako tretirati djecu koja izbjegavaju sve, a ne samo zdrave obroke. Mesne je zalogaje bacao pod stol sve dok nije bio otkriven. Zatim ih je uredno pospremao u džepove. U narednom je razdoblju prijeto: 'Bum ti se zbljuval!' Na moj užas, to bi i učinio. Kad god sam ga pokušala nagovoriti da nešto pojede. A onda, jednog mi je dana prekipjelo. Na njegovo: 'Bum ti se zbljuval!' nepedagoški sam zarežala: 'Samo probaj!' Učinak sam pojačala zvijerskim pogledom i škrigutanjem stomatološki zbrinutim šesticama. Od toga je dana s Jablanom sve bilo bolje, ovaj, mislim, drukčije.

Ma ljudi moji, mogla bih vam o klopi s klincima napisati roman. Ali držmo se mi teme. Što se mene tiče, hrana je u vrtiću oduvijek bila zdrava (čitaj: neslana, nepikantna, nemasna i neugledna). I to je u redu. Tako mora biti. Možda ne sve, ali na estetici svakako treba poraditi. Međutim, u vrtiću je obrok prilika za odgojno djelovanje. Dobra zdravojeda juća odgajateljica mora svojim primjerom pokazati kako je papica u vrtiću slasna i fina. Drugim riječima, mora smazati svoj obrok ne bi li klinci slijedili njezin primjer. Ali, što da čini odgajateljica kojoj je jedenje po službenoj dužnosti nemila aktivnost jer:

- nije gladna
- ili je na dijete
- možda pati od nekog oblika poremećaja u prehrani
- ili je ekstremno sklona načinima (u tanjuru i životu)
- možda pati od netipične nesklonosti prema papici
- možda joj je draži vrući od toplog obroka
- ili jednostavno nema gdje sjesti pa je zbog stalne potrage za tanjурom, odloženim tko zna kamo, dok je koristila priliku i odgojno djelovala, jednostavno odustala od 'skoro badava' prehrane.

Lijep pozdrav i nek' vam je u slast!

Vaša Marica

